

”Kuulun Kristuksen kirkkoon, Tiedän, ett oon lapsi Jumalan. Ja suunnitelman myös tunnenhan.”

(Lasten laulukirja, s. 48.)

Eastonin ensimmäinen kirkon kokous Saksassa oli Ejuuri päättynyt. Hän oli luullut, että kirkossa olisi todella erilaista, mutta siellä olikin paljolti samanlaista kuin mihin hän oli tottunut asuessaan Yhdysvalloissa.

Täällä hänen vain piti käyttää kuulokkeita, jotta hän kuulisi puheiden tulkkauksen englanniksi.

Äiti ja isä alkoivat jutella heidän takanaan istuvan perheen kanssa. Näytti siltä, että heillä oli hänen ikäisensä poika!

”Tässä on Finotton perhe”, äiti sanoi Eastonille.

”GianMarco on sinun luokallasi koulussa.”

Kirkkoa puolustamassa

Tracie Carter ja Maryssa Dennis

Perustuu tositahtumaan

KUVITUS KAVELA, LARSEN

”Kivaa!” Easton hymyili GianMarcolle. Pojan nimi kuulosti siltä kuin John ja Mark olisi pantu yhteen – ja lopussa oli o. ”Mistä te sitten ootte tulleet?”

GianMarco vastasi hymyyn. ”Me ollaan italialaisia, mutta me muutettiin tänne ihan äsken Kiinasta.”

”Vau!” Easton sanoi. ”Minä en ole ikinä käynyt Kiinassa.”

Seuraavana päivänä Easton meni uuteen kouluunsa. Häntä hermostutti vähän. Mutta sitten hän näki GianMarcon vilkuttavan hänelle luokkahuoneen toiselta puolelta. Ainakin hänellä oli jo yksi ystävä. Luokassa oli lapsia eri puolilta maailmaa. Ehkä hän pitäisi tästä koulusta.

”Hyvää huomenta!” Opettaja hymyili kaikille. ”Olen opettaja Albano. Näin alkajaisiksi, osaako kukaan sanoa, mitä *identiteetti* tarkoittaa?”

Eräs tyttö viittasi. ”Se tarkoittaa sitä, kuka on. Mikä on itselle tärkeintä.”

”Aivan!” opettaja Albano sanoi.

”Tutustutaanpa siis toisiimme. Mitkä asiat ovat osa sinun identiteettiäsi? Mitkä asiat tekevät sinusta juuri *sinut*?”

”Minä tykkään videopeleistä!” yksi eturivissä istuva tyttö sanoi. Opettaja Albano kirjoitti hymyillen taululle *harrastukset*.

”Mitkä muut asiat?”

GianMarco viittasi. ”Minä olen Italiasta.” Opettaja Albano nyökkäsi ja kirjoitti taululle *maa*.

Easton yritti miettiä, mitä sanoisi. ”Minä käyn kirkossa”, yksi poika takarivistä sanoi.

”Tuo oli hyvin keksitty!” Easton ajatteli. ”Minun olisi pitänyt sanoa se.”

Joku nauroi. Ja sitten monet muutkin oppilaat nauroivat. Easton katsoi GianMarcoa hämmentyneenä. GianMarcokin näytti hämmentyneeltä. Miksi he nauroivat?

Tultuaan kotiin Easton kertoi äidille, mitä oli tapahtunut.

Äidin otsa kurtistui. ”Jotkut ihmiset eivät ymmärrä, miksi kirkko on tärkeä. He pitävät sitä hassuna.”

”Ai”, Easton sanoi. Hänen mielestään kirkko ei ollut ollenkaan hassu.

Muutamaa viikkoa myöhemmin opettaja Albano pyysi oppilaita tekemään äitinsä tai isänsä kanssa esityksen perheen identiteetistä.

”Mistä meidän esityksemme pitäisi kertoa?” äiti kysyi heidän kattaessaan pöytää illallista varten.

Easton mietti sitä, kuinka luokan oppilaat olivat nauraneet. ”Minusta meidän pitäisi kertoa kirkosta”, Easton sanoi.

Äiti hymyili. ”Sehän on hieno idea.”

”Ja voisiko GianMarco ja sisar Finotto tehdä sen meidän kanssa?”

”Hieno ajatus. Soitan heille illallisen jälkeen.”

Seuraavana päivänä GianMarco ja sisar Finotto tulivat käymään. Ensin he kaikki puhuivat siitä, mikä heidän mielestään oli tärkein asia kirkossa. Äiti kirjoitti kaikki heidän ideansa vihkoon. Sitten he hakivat isoja papereita

ja etsivät Jeesusta, profeettoja ja temppeleitä esittäviä kuvia, jotka liimattiin papereihin.

Viimein oli esityksen aika. Easton seisoi GianMarcon ja heidän äitiensä kanssa luokan edessä. Hän veti syvään henkeä.

”Me ollaan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseniä”, hän aloitti. He selittivät, jokainen vuorollaan, kirkkoa koskevia asioita. GianMarco puhui pyhistä kirjoituksista. Äiti kertoi profeetoista. Sisar Finotto puhui perheillasta.

Easton kertoi kasteesta. Se oli tosi mukavaa!

Eastonista tuntui oikein hyvältä, kun he olivat päässeet loppuun. Kukaan ei nauranut – oppilaat näyttivät itse asiassa pitäneen esityksestä! Hän oli iloinen siitä, että hän saattoi kertoa niin tärkeästä asiasta luokalleen. Hän hymyili. Hän tiesi, mikä oli hänen identiteettinsä. Hän oli Jumalan lapsi! ■

Kirjoittajat asuvat Baden-Württembergissä Saksassa ja Utahissa Yhdysvalloissa.

JUMALAN LAPSIA

”Kuinka löydätte oman *identiteettinne*? Ensiksi, muistakaa, että te olette Jumalan lapsia.”

Presidentti Russell M. Nelson, kahdenoista apostolin koorumin presidentti, ”Identity, Priority, and Blessings”, *Ensign*, elokuu 2001, s. 11.